

Andrej in grda beseda

Julie C. Donaldson

Po resnični zgodbi

*Trudil se bom kesati, biti boljši, moliti
(gl. I'll try to repent, to do better, to pray,
Children's Songbook, 98).*

»Mislíš, da si boljši od drugih, ker ne preklinjaš?« Nikolaj rekel med odmorom.

»To ni res,« je rekel Andrej.

»Zakaj potem nočeš izreči ene same kletvice? Samo ene? Ne bo te konec. Vsi drugi preklinjajo.«

Andrej je skomignil z rameni. »Preprosto nočem.«

Andrej je vedel, da ni prav preklinjati in da nas zato Sveti Duh zapusti. Andrej je hotel, da ga Sveti Duh spremlja. Zato ni preklinjal.

Andrej je bil na šoli novinec in dotlej je bil Nikolaj edini v šestem razredu, ki je hotel biti njegov prijatelj. Toda Nikolaj ga je vsak sleherni dan moril glede preklinjanja. In Andrej je bil vsak dan malo bolj naveličan reči ne. Poleg tega

se je Andrej bal, da Nikolaj ne bi bil več njegov prijatelj, in potem bi bil res osamljen.

»Reci samo eno kletvico,« je po šoli rekel Nikolaj. »Nato te bom pustil pri miru.«

Andrej je bil naposled tako utrujen od tega, ker

ga je moril, da je izrekel eno kletvico – eno, ki ni bila tako grda.

Nikolaj je prikimal. »Dobro, sedaj si eden od nas.«

Po tem so z Andrejem govorili tudi drugi Nikolajevi prijatelji. Z njim so obedovali in med odmorom igrali

nogomet. Toda biti v skupini Nikolajevih prijateljev je bilo, kakor stopiti v živi pesek. Bolj se je Andrej družil z njimi, bolj je govoril in se obnašal kakor oni. In vsi so preklinjali. Zelo. Drug drugemu so se smejali in se žalili. O svojih učiteljih so govorili neotesano. Veliko so se jezili in ravnali podlo. Andrej se je začel vse večkrat jeziti in našel vse več razlogov za preklinjanje.

Nekega večera, ko mame in očeta ni bilo, sta se Andrej in njegova starejša sestra Katja sprla glede tega, katero oddajo bosta gledala. Preden je Andrej sploh uspel premisliti, je iz njegovih ust priletela kletvica.

Katja je bila videti zaprepačena. »Mami bom povedala.«

Andrej je stekel v svojo sobo in zaloputnil z vrati. Kaj je narobe z vsemi? Zakaj ga ves čas jezijo? Ko sta se starša vrnila, je Andrej na stežaj odprl vrata in Katjo slišal reči: »Mami, Andrej je preklinjal.«

»Kaj?« Mama je bila videti presenečena. »Andrej nikdar ne bi preklinjal.«

Andrej je zaprl vrata in omahnil na posteljo. Premišljeval je, kako se je spremenil, odkar je začel preklinjati. Že dolgo je bilo tega, kar je čutil Svetega Duha.

Andrej je pokleknil ob posteljo in molil. »Dragi nebeški Oče, tako žal mi je, da sem bil hudoben in jezen. Oprosti, ker sem začel preklinjati. Popoljšal se bom.«

Ko je Andrej molil, mu je srce navdal topel občutek. Prvič, odkar je začel preklinjati, je bil res srečen. Vedel je, da ga ima Bog rad, in lahko je občutil Svetega Duha. Čutil je, da mu je odpuščeno, in vedel je, da se bo spremenil in popoljšal.

Potem ko je molil, je mami povedal resnico in se opravičil Katji. Potem se je počutil bolje. Kesanje mu je dobro delo.

Andrej naslednji dan v šoli ni obedoval z Nikolajevo skupino. Namesto tega je prisedel k nekim otrokom, ki jih ni poznal. Potreben bo čas, ampak Andrej je vedel, da bo našel prijatelje, ki so dobri in srečni in ne preklinjajo. Prav kakor on. ■

Autorica živi v Utahu v ZDA.

IZZIV OSP

»Ime nebeškega Očeta in Jezusa Kristusa bom uporabljal spoštljivo. Ne bom preklinjal ali uporabljal surovih besed.«
(Moja evangelijska merila)

Na eno stran lista napišite ali narišite, kako se počutite zaradi dobrih besed. Na drugo napišite ali narišite, kako se počutite zaradi grdih besed.

Preberite 3 Mz 19:12. Zakaj je pomembno, da spoštljivo uporabljamo ime nebeškega Očeta in Jezusa Kristusa?

Starša ali voditelja vprašajte, zakaj bi mi morali uporabljati lepe besede in kako so bili zato blagoslovljeni.

Zadajam si izziv, da bom ...

